

voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot nietigverklaring van het visum. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

De beslissing tot terugdrijving is gemotiveerd als volgt:

"Op 10/10/2012 om 14.45 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem luchthaven werd door [INP V.] mevrouw [K. K. R.] geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Nepal wonende te [...] houder van het document nationaal paspoort van Nepal nummer [...] afgegeven te [...] op : [...] houder van het visum nr. 010751252 van het type D afgegeven door Belgische ambassade in New Delhi geldig van 11.09.2012 tot 11.09.2013 voor een duur van 365 dagen, met het oog op : [...] afkomstig uit Abu Dhabi met EY57 , op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid of artikel 6 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende redenen : (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van haar huwelijk met de genaamde [K. R. B.] van Nepalese nationaliteit. Zij verklaart deze persoon te kennen vanaf 11.01.2012 en op 28.01.2012 met hem getrouwd te zijn. Haar echtgenoot zou enkele dagen na het huwelijk terug naar België zijn vertrokken en ze zou hem sindsdien niet meer gezien hebben. Ze is niet in het bezit van bewijzen van contacten (mailverkeer, brieven, telefoongegevens) sinds het vertrek van haar man. Betrokkene kan geen enkele toelichting geven omtrent het verblijfsstatuut en de familiale situatie (kinderen?/adres?/beroep?) van haar echtgenoot. Verder kan ze geen verklaring afleggen omtrent haar activiteiten (studies?/werkstelling?) tijdens haar voorgenomen verblijf op het Belgisch grondgebied. Er is een summiere kennis van elkaars leven en het voorgenomen gezinsleven. Afgaande op deze verklaring en de korte tijdsperiode tussen de kennismaking en het huwelijk en de effectieve contacten voor en na het huwelijk kan er worden aangenomen dat het huwelijk niet werd afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot nietigverklaring van het visum is gesteld in de volgende bewoordingen:

"[...] Op verzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie Heeft/hebben/werd uw visum onderzocht. Nummer 010751252, afgegeven: 11.09.2012. het visum is nietig verklaard Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen: 2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 1) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te komen in het kader van haar huwelijk met de genaamde [K. R. B.] van Nepalese nationaliteit. Zij verklaart deze persoon te kennen vanaf 11.01.2012 en op 28.01.2012 met hem getrouwd te zijn. Haar echtgenoot zou enkele dagen na het huwelijk terug naar België zijn vertrokken en ze zou hem sindsdien niet meer gezien hebben. Ze is niet in het bezit van bewijzen van contacten (mailverkeer, brieven, telefoongegevens) sinds het vertrek van haar man. Betrokkene kan geen enkele toelichting geven omtrent het verblijfsstatuut en de familiale situatie (kinderen?/adres?/beroep?) van haar echtgenoot. Verder kan ze geen verklaring afleggen omtrent haar activiteiten (studies?/werkstelling?) tijdens haar voorgenomen verblijf op het Belgisch grondgebied. Er is een summiere kennis van elkaars leven en het voorgenomen gezinsleven. Afgaande op deze verklaring en de korte tijdsperiode tussen de kennismaking en het huwelijk en de effectieve contacten voor en na het huwelijk kan er worden aangenomen dat het huwelijk niet werd afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.4. Op 12 november 2012 wordt verzoekster teruggedreven naar Nepal.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

2.2. Bij schrijven van 31 oktober 2012 maakt verzoekster in bijlage bij haar verzoek om haar ingestelde beroep tot nietigverklaring zo snel mogelijk te behandelen een discussienota over de *"toepasselijkheid van de visumcode voor een visum Type D lang verblijf – gezinshereniging"* over. Ook ter terechtzitting legt verzoekster nog een pleitnota over waarin zij repliceert op de nota met opmerkingen van verweerder. Verweerder verzet zich tegen de neerlegging van dit stuk.

De Raad wijst erop dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om uit eigen beweging of ter terechtzitting een discussienota of een pleitnota neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien voormelde door verzoekster neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn, daar er geen redenen zijn om de stukken toch te aanvaarden en gelet op de rechten van de verdediging dienen deze stukken uit de debatten geweerd te worden (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.836). Verzoekster had ook de mogelijkheid om mondeling ter terechtzitting te repliceren op de nota met opmerkingen zoals overgemaakt door verweerder.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

Artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet – waarnaar voormelde bepaling verwijst – stelt:

"In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord."

Artikel 39/82, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

"Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld."

Verzoekster maakte op 15 oktober 2012 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing aanhangig bij de Raad. Bij arrest met nummer 89 722 van 16 oktober 2012 verwierp de Raad deze vordering, omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel was aangetoond.

In zoverre verzoekster in huidig verzoekschrift opnieuw de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing vordert, is deze vordering gelet op artikel 39/82, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

3.2.1. De Raad merkt verder ook ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *"belang"* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven (*Parl.St. Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoekster op 12 november 2012 is teruggedreven naar Nepal. De vraag stelt zich dus of verzoekster, gelet op haar terugdrijving, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de door haar bestreden beslissingen.

3.2.2. Ter terechtzitting stelt verzoekster, wat de beslissing tot terugdrijving betreft, dat deze in feite actueel geen voorwerp meer heeft en dat zij zich op dit punt gedraagt naar de wijsheid van de voorzitter. Zij geeft nog aan dat huidige zaak voor haar een '*principe*'zaak betreft en dat zij om deze reden de onwettigheid van de beslissing tot terugdrijving wenst te zien vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekster met deze uiteenzetting haar actueel belang bij het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot terugdrijving niet aantoot. Zij maakt immers door louter te wijzen op de finaliteit van huidige vordering gericht tegen de beslissing tot terugdrijving – met name het met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderen van deze onwettig geachte beslissing – en dit zonder aan te geven welk concreet voordeel de eventuele nietigverklaring haar nog kan opleveren, enig actueel belang niet aannemelijk. Er blijkt – nu verzoekster zelf ook aangeeft dat de beslissing tot terugdrijving feitelijk geen voorwerp meer heeft – niet welk nuttig effect huidige vordering nog kan hebben.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster niet aantoot nog een actueel belang te hebben bij de nietigverklaring van de beslissing tot terugdrijving.

3.2.3. Specifiek wat de bestreden beslissing tot nietigverklaring van het visum betreft, betoogt verzoekster ter terechtzitting dat de nietigverklaring van het visum duidelijk haar belangen heeft geschaad. Zij geeft aan dat een nietigverklaring van deze beslissing tot gevolg zal hebben dat de initiële visumaanvraag terug hangende is en stelt verder ook dat, zonder een uitspraak in huidig voorliggende zaak, zij naar de toekomst toe zeer moeilijk of onmogelijk nog een nieuw visum zal kunnen verkrijgen.

Verweerder geeft uitdrukkelijk aan niet te betwisten dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van voormelde bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster als gevolg van de nietigverklaring van haar visum type D (gezinshereniging) – dat haar in beginsel een recht op toegang tot het Belgische grondgebied en op een verblijf van meer dan drie maanden gaf – haar in Belgische verblijvende echtgenoot niet heeft kunnen vervoegen. Er kan ook worden aangenomen dat er een reële kans bestaat dat de huidig aangevochten beslissing tot nietigverklaring van het visum – en de motivering die hieraan ten grondslag ligt – een invloed zal hebben op eventuele latere beslissingen die verweerder zal nemen, nu de vaststelling zich opdringt dat verzoekster zich in ieder geval opnieuw dient aan te bieden bij de bevoegde consulaire diensten van België teneinde een nieuw visum type D te verkrijgen indien zij haar echtgenoot in België wenst te vervoegen.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoekster haar belang behoudt wat de beslissing tot nietigverklaring van het visum betreft. Het enkele gegeven dat verzoekster werd teruggedreven doet dit belang niet teniet.

4. Onderzoek van het beroep wat de beslissing tot nietigverklaring van het visum betreft

4.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Volgens de tegenpartij dient het visum van verzoekster te worden vernietigd op grond van artikel 34 van de Verordening nr. 810/2009 (hierna Visumcode).

Artikel 34, lid 1 Visumcode leest zich als volgt: [...]

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De motivering moet in rechte en in feite afdoende zijn; dit houdt in dat de motieven juist moeten zijn. (I. Opdebeeck, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, 1 999, 152).

Dat houdt ook in dat de juridische grondslag waarop de beslissing gesteund is afdoende moet zijn, dat wil zeggen dat de aangehaalde wetsbepalingen van toepassing moeten zijn op de specifieke situatie van de persoon over wiens situatie een beslissing wordt genomen. Dat is in casu manifest niet het geval.

De DVZ beroept zich in de bestreden beslissing op de Visumcode. Zie hoger. De visumcode is echter niet van toepassing in huidige zaak. Er dient verwezen te worden naar artikel 1 van de verordening waarin de werkingssfeer ervan bepaald wordt. Dit artikel leest als volgt : [...]

Artikel 2 van de Verordening nr. 810/2009 luidt bovendien als volgt: [...]

Er dient dus te worden vastgesteld dat de Visumcode slechts van toepassing is op een visum strekkende tot een verblijf van ten hoogste drie maanden, overeenkomstig artikel 1 en artikel 2.2 a) van de Visumcode.

Verzoekster was echter in het bezit van een visum type D, voor een verblijf van langer dan drie maanden.

De tegenpartij kon bijgevolg onmogelijk het visum van verzoekster vernietigen op grond van artikel 32 en 34 van de Visumcode nu deze code slechts van toepassing is op visa van kort verblijf.

De tweede bestreden beslissing heeft bijgevolg geen enkele wettelijke grondslag, minstens is de juridische motivering manifest fout en dus niet afdoende."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bepalingen die toepassing vinden op een visum kort verblijf, a fortiori toepasselijk zijn op een visum lang verblijf.

Het tegendeel voorhouden zou erop neerkomen dat het niet voldoen aan het voorgenomen reismotief uitsluitend kan leiden tot annulatie van een visum kort verblijf, dat per definitie mindere consequenties heeft dan het visum lang verblijf.

Verzoekster steunt haar argumentatie op een fragmentarische lezing van art. 2.2 van de Visumcode.

Artikel 2.2 van de Visumcode heeft het immers niet enkel over visa kort verblijf, maar ook over visa die doorreis in de Schengenzone mogelijk maken: [...]

Het visum type D dat aan verzoekster werd afgeleverd betreft een visum dat toegang verleent tot alle landen van de Schengenzone en laat dus doorreis toe in de zin van art. 2.2 van de Visumcode.

De Visumcode regelt de voorwaarden voor visa die toelaten de Schengencode te betreden en toelaten om door te reizen naar andere Schengenlanden. Het vernietigde visum type D is wel degelijk dergelijk visum, zodat de relevante bepalingen wel degelijk terug te vinden zijn in de Visumcode.

Verzoekster is ook werkelijk niet ernstig waar zij voorhoudt dat haar de toegang tot het grensgebied zou moeten worden toegekend, wanneer de grenscontrole vaststelt dat zij op basis van een schijnhuwelijk toegang tot het grondgebied tracht te bekomen. De verwerende partij wijst daarbij op de duidelijke fraude die blijkt uit de verklaringen die door verzoekster werden afgelegd wanneer zij zich aanmeldde aan de grens.

De bestreden beslissing werd wettig genomen. [...]”

4.3.1. De tweede bestreden beslissing houdt in dat wordt overgegaan tot de nietigverklaring van het aan verzoekster op 11 september 2012 door de Belgische autoriteiten afgeleverde visum type D (gezinshereniging). Wat de juridische basis van deze beslissing betreft, wordt verwezen naar artikel 34, eerste lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

4.3.2. Verzoekster betoogt evenwel, verwijzend naar de artikelen 1 en 2 van de Visumcode, dat de Visumcode niet van toepassing was op haar situatie en dit op grond dat zij beschikte over een visum type D.

4.3.3. Artikel 1 van de Visumcode – dat handelt over de doelstelling en werkingssfeer van de Visumcode – bepaalt:

“1. In deze verordening worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.

2. Deze verordening is van toepassing op onderdanen van derde landen die bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit dienen te zijn van een visum op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, zulks onverminderd:

a) de rechten van vrij verkeer die worden genoten door onderdanen van derde landen die gezinsleden van burgers van de Unie zijn;
b) de gelijkwaardige rechten die worden genoten door onderdanen van derde landen en hun gezinsleden die krachtens overeenkomsten tussen de Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds en deze derde landen anderzijds rechten van vrij verkeer genieten die gelijkwaardig zijn aan de rechten van burgers van de Unie en hun gezinsleden.

3. In deze verordening wordt tevens de lijst vastgesteld van derde landen waarvan de onderdanen in het bezit dienen te zijn van een luchthaventransitvisum, als uitzondering op het beginsel van vrije doorreis als omschreven in bijlage 9 van het Verdrag van Chicago inzake de internationale burgerluchtvaart, en worden de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van lidstaten.”

Artikel 2.2 van de Visumcode stelt verder:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

2. „visum”: een door een lidstaat afgegeven machtiging tot:

a) doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden vanaf de datum van eerste binnenkomst op het grondgebied van de lidstaten;
b) doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten;

[...]."

Het toepassingsgebied van de Visumcode betreft aldus de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.

4.3.4. De Raad stelt vast dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat het aan haar afgeleverde visum type D noch een visum voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten noch een visum voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden betreft. Een visum type D betreft immers een nationaal visum dat de houder ervan enerzijds toegang verleent tot het grondgebied van de Staat die dit visum heeft uitgereikt en anderzijds de toelating geeft tot een verblijf van meer dan drie maanden in deze Staat.

Verweerder betoogt dat het visum type D (lang verblijf) dat aan verzoekster werd afgeleverd een visum betreft dat toegang verleent tot alle landen van de Schengenzone en aldus een doorreis toelaat in de zin van artikel 2.2 van de Visumcode. Hij geeft aldus aan dat een visum type D (lang verblijf) steeds ook dient te worden beschouwd als zijnde een doorreisvisum in de zin van voormelde bepaling van de Visumcode en dat bijgevolg de Visumcode wel degelijk van toepassing is.

Dit betoog kan evenwel niet worden gevolgd. Uit de bewoordingen van de artikelen 1 en 2.2 van de Visumcode blijkt immers dat met een "*doorreisvisum*" wordt bedoeld een door een lidstaat afgegeven machtiging tot doorreis over het grondgebied van de lidstaten of tot doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten. Het visum type D dat aan verzoekster werd afgeleverd door de Belgische autoriteiten had evenwel niet tot doel haar te machtigen tot een doorreis over het grondgebied van de lidstaten of via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten, doch hield een beslissing in waarbij verzoekster werd toegelaten het Belgische grondgebied binnen te komen met het oog op een verblijf van meer dan drie maanden. Het gegeven dat een visum lang verblijf ook zou toelaten het Schengengrondgebied binnen te komen via een andere lidstaat en vervolgens door te reizen naar het grondgebied van de Staat die het betreffende visum heeft afgegeven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit geen doorreisvisum in de strikte zin zoals bedoeld in de Visumcode betreft dat wordt afgeleverd door een Staat specifiek met het oog op een doorreis over het grondgebied. *In casu* verleende België, door middel van de afgifte van een visum type D, verzoekster geen machtiging tot een doorreis over het grondgebied, doch wel een toelating tot binnenkomst en een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Ten overvloede merkt de Raad verder nog op dat zelfs indien de redenering van verweerder wordt gevolgd, de Visumcode enkel betrekking kon hebben op de component vervat in het afgeleverde visum type D dat verzoeker een doorreis verzekerde op het Schengengrondgebied tot het Belgische grondgebied, doch geenszins op de component waarbij verzoekster werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Verweerder stelt verder dat de bepalingen die toepassing vinden op een visum kort verblijf *a fortiori* toepasselijk zijn op een visum lang verblijf, omdat het tegendeel voorhouden erop zou neerkomen dat het niet voldoen aan het voorgenomen reismotief uitsluitend kan leiden tot annulatie van een visum kort verblijf dat per definitie mindere consequenties heeft dan het visum lang verblijf.

Dit betoog van verweerder kan evenmin worden aangenomen. De Raad wijst in dit verband op de uitdrukkelijke bepalingen vervat in artikel 1 van de Visumcode, waarin wordt bepaald dat deze verordening van toepassing is op de procedures en voorwaarden vastgesteld voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden. De Europese wetgever had bijgevolg enkel tot doel regels uit te vaardigen voor de afgifte van visa kort verblijf. Uit het door de Commissie ingediende voorstel dat leidde tot de Visumcode (COM(2006)0403) blijkt ook uitdrukkelijk dat "[a]angezien de verordening betrekking heeft op de afgifte van Schengenvisa voor kort verblijf en -doorreisvisa alsmede transitvisa voor luchthavens, zijn alle verwijzingen naar nationale visa ("*D*"-visa) komen te vervallen" (p. 12-13). Verweerders redenering zou ook inhouden dat op grond van voormeld artikel 34 van de Visumcode een visum type D, dat een nationaal visum betreft en op deze grond uitdrukkelijk werd uitgesloten van de Visumcode nu deze laatste verordening tot doel had bindende normen voor alle lidstaten die het Schengenacquis volledig toepassen voorop te stellen inzake de procedures voor alle beslissingen over de daarin bedoelde visa, door eender welke andere lidstaat zou kunnen worden nietig verklaard. Er kan niet worden aangenomen dat dit de bedoeling was van de Europese wetgever. Het gegeven dat verweerder van oordeel is dat het logisch zou zijn dat de regels

die gelden voor visa kort verblijf tevens gelden voor visa lang verblijf kan niet leiden tot een uitbreiding van het toepassingsgebied van een verordening buiten hetgeen de Europese wetgever voor ogen had.

Verweerder geeft verder nog aan dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op basis van een schijnhuwelijk heeft getracht toegang tot het grondgebied te verkrijgen. Hij stelt dat uit de door verzoekster aan de grens afgelegde verklaringen duidelijk blijkt dat er sprake is van fraude.

In zoverre verweerder aldus lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing is gesteund op het algemene rechtsbeginsel *'fraus omnia corrumpit'* kan de Raad enkel vaststellen dat dit als dusdanig niet blijkt uit de motivering van de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing is immers gesteund op artikel 34 van de Visumcode en de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Op grond van de stukken van het administratief dossier of op zicht van de tweede bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat de hiertoe bevoegde rechter heeft vastgesteld dat het door verzoekster aangegane huwelijk een schijnhuwelijk betreft en dat aldus enige fraude of bedrog in hoofde van verzoekster is aangetoond. Het gegeven dat de grenscontroleambtenaar of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van oordeel was dat er gelet op bepaalde verklaringen van verzoekster mogelijks aanwijzingen waren van schijnhuwelijk volstaat geenszins om enige fraude of bedrog in hoofde van verzoekster te weerhouden.

Op grond van de loutere vermelding in de tweede bestreden beslissing dat *"er [kan] worden aangenomen dat het huwelijk niet werd afgesloten in het kader van het uitbouwen van een gezinsleven"* blijkt verder ook geen uitdrukkelijke beslissing tot het niet langer erkennen van het huwelijk, die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag zou liggen, laat staan dat in dit verband ook maar enige juridische grondslag wordt gegeven. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat de tweede bestreden beslissing een beslissing impliceert dat het huwelijk niet langer wordt erkend, hetgeen – zoals reeds aangegeven niet of minstens onvoldoende blijkt – blijft de vaststelling verder overeind dat geen enkele toepasselijke en correcte juridische grondslag wordt aangegeven in toepassing waarvan het visum type D is nietig verklaard.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2012 tot toekenning van het visum type D aan verzoekster impliceert dat verweerder het door verzoekster aangegane huwelijk op grond waarvan zij haar visumaanvraag indiende erkende en geen redenen weerhield die zich zouden hebben verzet tegen de erkenning van het huwelijk. Tevens stelde hij op deze dag vast dat verzoekster voldeed aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar echtgenoot. De beslissing van 10 september 2012 waarbij verzoekster een visum type D werd toegestaan, impliceert aldus dat werd vastgesteld dat zij zich bevond in de situatie waarin een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden diende te worden toegekend op grond van haar huwelijk met een in België verblijfsgerechtigde vreemdeling. Het onderzoek of was voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf als familielid van een in België tijdelijk gemachtigde vreemdeling gebeurde bijgevolg reeds in het herkomstland, waaruit volgt dat de afgifte van de verblijfskaart in België in principe een loutere formaliteit betreft.

De Raad stelt vast dat in deze situatie de Vreemdelingenwet in artikel 13, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet het volgende voorziet:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;
3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;
4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;
5° de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.
[...]"

Deze bepaling werd evenwel niet toegepast. Op grond van de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt verder ook niet dat er sinds de toekenning van het visum op 10 september 2012 nieuwe elementen zijn opgedoken die niet reeds gekend waren ten tijde van de toekenning van het visum of hadden kunnen gekend zijn indien verweerder op dat ogenblik het noodzakelijk had geacht een verder onderzoek te voeren. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder één maand nadat hij op grond van een onderzoek van de visumaanvraag besliste dat alle voorwaarden voor de afgifte van het visum type D waren vervuld en zonder dat blijkt dat de situatie van verzoekster en haar echtgenoot sindsdien is gewijzigd of zonder dat verweerder kennis kreeg van gegevens waarvan hij niet eerder kennis kon hebben, besluit tot nietigverklaring van het één maand eerder toegekende visum.

Besluitend stelt de Raad vast dat verzoekster correct aanvoert dat op grond van artikel 34 van de Visumcode niet kon worden overgegaan tot de nietigverklaring van het visum type D haar afgeleverd door de Belgische autoriteiten na een eerdere beslissing van 10 september 2012. Een andere juridische grondslag wordt niet gegeven. Bij gebreke van een toepasselijke juridische grondslag dient dan ook te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende in rechte is gemotiveerd.

De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot nietigverklaring van het visum type D wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2012 tot terugdriving.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

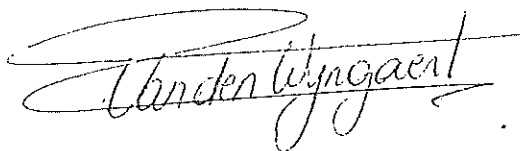
wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Van den Wyngaert', written in a cursive style with a large flourish at the top.A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Cornelis', written in a cursive style.

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS